

ligen erfares ved at sammenholde Bestemmelsen med § 36 i den almindelige Straffelov. Efter denne er det nemlig, for at en Person mellem 10 og 15 Aar kan straffes, nødvendigt, dels at han efter sin Udvikling og Opdragelse maa have indseet sin Gjernings Strafbarhed, eller at Gjerningen dog hører til dem, hvis Strafbarhed et saa ungt Menneſke maa formodes at have indseet, dels at Straffen skulde have en vis Størrelse, og at den navnlig, hvis det havde været en voksen Person, vilde have overstegtet Bøder eller simpelt Fængsel. Meningen af § 50 i Lovforslaget er nu vistnok den, at de der nævnte unge Personer skulde kunne straffes for Tjenesteforsæelser, uden Hensyn til at Straffen for disse ikke har den Størrelse, som omtales i den almindelige Straffelov, altsaa uden Hensyn til at den ikke overstiger Bøder og simpelt Fængsel. — Det saaledes af mig omtalte Par Punkter har jeg, som sagt, nærmest kun fremhævet for at gøre det klart, at, som Straffelovforslaget her foreligger, maa det antages idetmindste forsaavidt at have prejudiceret Spørgsmaalet om den militære Retspleies Ordning, som derefter et juridisk Element maa antages at skulle være tilstede i Krigsretterne, idet de paagældende Lovbestemmelser ellers neppe vilde kunne anvendes. Hvad der vel iøvrigt især kan anføres for at udsætte den militære Retspleies Ordning indtil videre, er jo den Omstændighed, at den civile Retspleie skal omordnes, men at man ikke i saa Henseende endnu er kommen til bestemte Forslag. Jeg maa dog herved bemærke, at der er flere vigtige Punkter, vedkommende den militære Retspleie, som ikke staae i en saa nøie Forbindelse med de den civile Retspleie vedkommende Spørgsmaal, der skulle omordnes, at de jo nok vilde kunne tages under Behandling allerede nu. Herhen hører saaledes det vigtige Spørgsmaal om det militære Værnething. Om de almindelige borgerlige Forbrydelser, som begaaes af Militære, skulde ind for militær Ret eller ikke, er et Spørgsmaal, der ikke i sig selv hænger sammen

med Procesmaaden, og som derfor vel nok kunde afgjøres, inden den civile Retspleie bliver omordnet. Jeg troer derhos — men det er mere min reent personlige Anskuelse, — at man meget gjerne kunde gjøre Begyndelsen med at indføre den mundtlige og offentlige Retspleie paa det militære Omraade, idet jeg er af den Anskuelse, at Indførelsen heraf i flere Henseender vil for de militære Retters Vedkommende have færre Vanskeligheder end for de civile Retters. Jeg skal imidlertid indrømme, at der kan have været flere Grunde for Regjeringen til at gaage den Vej, som den er gaaet, og jeg troer derfor ogsaa i Overensstemmelse med de Udtalelser, der ere faldne fra anden Side, og efter hvad jeg ogsaa selv kan skjønne, at man maa være Regjeringen taknemmelig, fordi den har forelagt nærværende Straffelovforslag, hvorefter den i alt Fald har bidraget til, at mangfoldige Forhold, der ikke passede til Armeens nuværende Tilstand, kunne faae en Ende.

Hvad selve Lovforslaget angaaer, da vil der jo altid for den ikke-militære Jurist, der betragter en militær Straffelov, være mange Ting, der støde, og der vil, naar man seer paa en militær Straffelov fra den almindelige civile Retsbevidstheds Standpunkt, forekomme mange Ting, som man ikke ret kan forsøge sig med. Jeg skal imidlertid villig indrømme, at man altid maa anvende en vis Resignation, naar man betragter en militær Straffelov, og jeg skal derfor ogsaa ved de Bemærkninger, som jeg endnu har at gøre, bede om, at man bestandig vil have i Erindring, at det kun er Hensstillinger, jeg gjør, og at jeg, hvis de Sagkyndige maatte erklære sig enige om, at den militære Disciplin ikke taaler, at der skeer saadanne Forandringer som de, jeg vil antyde, vil erklære mig for overbevist derved. — Jeg skal dog først fremdrage et Punkt, som jeg ikke rigtig kan forstaae, vedkommende den foreslaaede Lovs Omraade. Der er en heel Deel Bestemmelser i Lovforslaget, som forekomme mig at hvile paa Forudsætninger om den militære Strafferets